

BÉKEHÍRNÖK

„A jóvendő a béke emberé”

XX. (LX.) ÉVF. 18. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. MÁJUS 2.

Keresztyén elkötelezettség

Miként egyik korábbi számunkban már hírt adtunk róla, két jelentős egyházi rendezvényre került sor március végén, április elején az Egyesült Államokban. Az egyik a „Karlovy Vary III.” néven emlegetett konzultáció volt az észak-amerikai és kelet-európai egyházi vezetők között, a másik a KBK Munkabizottságának ez évi első, tavaszi ülése.

A Karlovy Varyban 1962-ben, majd Prágában 1974-ben megtartott konzultáció harmadik alkalma a „Karlovy Vary III.” Marriottsville-ben (Maryland) folyt le március 31—április 3-ig egy római katolikus konferenciái központban. Hét kelet-európai országból tizenhat egyházi vezető találkozott itt huszonhat észak-amerikai egyházi vezetővel.

A nyílt és őszinte eszmecsere során, amelynek magas színvonalát és elméleti meggyőző erejét a gyakorlati tájékozottságát három orthodox metropolita, öt római katolikus és protestáns püspök, öt egyházelnök és moderátor, több nemzeti és nemzetközi egyházi szervezet (az Amerikai Egyházak Nemzeti Tanácsa, a Keresztyén Békekonzultáció és a Kelet-európai egyházi kapcsolatokat szolgáló Amerikai keresztyén szervezet, a CAREE) tisztségviselőinek részvétele, valamint hét teológiai és egyetemi tanár s tíz felekezeti és ökumenikus stáb-személyiség közreműködése biztosította, a résztvevők behatóan megvitatták egyházaik elvi és gyakorlati problémáit, az egyházközi kapcsolatok normalizálásának kérdéseit, valamint a béke, a társadalmi igazságosság, az emberi jogok, a leszerelés és a politikai enyhülés terén az egyházakra váró feladatokat. A jelenlevők őszinte sajnálkozásukat fejezték ki amiatt, hogy az Egyesült Államok külügyminisztériuma megtagadta a beutazási vízumot dr. Sergio Arce Martigneztől, a Kubai Presbiteriánus Egyház elnökétől, aki megfigyelőként vett volna részt. Az ilyen találkozók értékét továbbra is elismerve elhatározták, hogy 1978-ban Kelet-Európában gyűlnék össze ismét az eszmecsere folytatására.

A magyarországi egyházakat dr. Cserháti József római katolikus, dr. Bartha Tibor református püspök, dr. Tóth Károly főosztályvezető, a KBK főtákará és dr. Pröhle Károly evangélikus teológiai professzor, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtákarára képviselte.

A KBK Munkabizottságának ülése a CAREE meghívására április 5—8-ig folyt le a Testvérek Egyházának konferenciái telepén New Windsorban, ugyancsak Marylandban. A Munkabizottság tagjain kívül több amerikai vendég is részt vett az üléseken.

Nyikodim metropolita, a KBK elnöke megnyitó előadásában kifejezte köszönetét a vendéglátóknak a meghívásért, jókívánatait az Egyesült Államok népének a 200 éves jubileum alkalmából és reményességét, hogy a teljes leszerelés elősegíti egy olyan új és igazságos nemzetközi gazdasági rend megteremtését, amely a természeti erőforrásoknak minden ország közötti arányos újraelosztásáról is gondoskodik. A fő témáról, „A keresztyének erkölcsi elkötelezettsége a leszerelés ügyének támogatásában” három elismert szaktekin-tély (A. Kokorev, a Szovjetunió washingtoni nagykövetségének első titkára, dr. K. T. Chandy indiai közgazdász és dr. Ph. Farley, a SALT tárgyalásokon résztvevő amerikai küldöttség korábbi vezetője) tartott bevezető előadást. Dr. Tóth Károly főtákarai jelentése az elmúlt időszak akcióiról és a mozgalom során következő teendőiről számolt be.

Tapasztalható, hogy a keresztyén béke-mozgalom komoly előrehaladást tett az elmúlt évek során.

Munkálkodjunk szorgalmasan!

2 Thess 3:7-13

Ma tiszteletet parancsoló csönd és nyugalom honol a máskor oly eleven lüktetésű munkahelyeken. A gyárak, irodaházak homlokzatáról lelkesítő jel-szavak tekintenek reánk, s a friss szélben, fényben pirosan lobognak, izznak a zászlók és drapériák. Május elseje van ma, a munka ünnepe.

Különös — de csak látszólagos — el-lentmondást rejt ez a nap: a munkát ünnepe, de úgy, hogy az ünneplés idejére megszűnik a munkától. Ezt azonban éppen azért tesszük, mert egyébkor annyira leköti egész valónkat, hogy emiatt nem vagyunk képesek tevékenységünk lényegét föltárni és meg-ragadni. Ki kell tehát lépünk belőle, hacsak egy időre is, hogy kívülről, mint egy soha nem észlelt jelenségre rácsodálkozva megértjük azt, ami egész földi életünknek értelmet ad.

Álljunk meg most egy pillanatra, és elmélkedjünk a munkáról, azaz az értelemmel bíró lények céltudatos alkotó tevékenységéről!

A Szentírás tapasztalatunkkal együtt bizonyítást tesz arról, hogy a teremtő és gondviselő mennyei Atya szüntelenül munkálkodik. Jézus Krisztus szavából tudjuk, hogy Ő is ezt teszi üdvünk-re, örök életünkért. A Szentlélek pedig az Atya ajándékaént úgy van közöttünk, mint az egyszülött Fiú művének hűséges folytatója és kiteljesítője.

Sátán is munkálkodik. Az ő céltudatos tevékenységének lényege azonban a hazugság, a megtévesztés és minden jó és tökéletes dolog tönkretétele, el egészen az élet kioltásáig, hisz embergyilkos ő kezdettől fogva.

E háttérrel vizsgálva az ember munkáját, azt láthatjuk, hogy a teremtés koronáját munkája Istennel, illetve Sántánnal rokonítja, attól függően, hogy tevékenysége milyen előjelű.

Az a munka, amely épít, amely boldoggá és bővülőddé akar tenni másokat, az isteni akarat irányába mutat. Az ilyen munka — még ha külsőleg szennyes is — eredménye által visszahat a munkálkodó emberre, nemesebbé teszi, és — a munkával járó vitathatatlan fáradság, törődés ellenére — eltölti a kötelességteljesítés boldogságával.

A negatív előjelű munka, amely rombol, másoknak gyötrelmet szerez, Sántán pusztító szándékát szolgálja. Ez a munka — még ha patikai tisztaságú körülmények közt végzi is valaki — beszennyezi és lealjasítja végzőjét. (Gondoljunk csak egy tömegpusztító baktériumfegyvert kikísérletező „tudósra” vagy más hasonló foglalatosságú, az ember névre méltatlan emberre!)

Míg a munkának ez az utóbbi válfaja sem tiszteletet, sem ünneplést nem érdemel, addig az első mindig méltó arra, hogy megünnepeljük. Hisz mindaz, ami az emberiség történetében szép és nemes, az ilyen jó munkának köszönheti létét. (Hívó szívvel hadd értem e körben a legfőbb jó munkát, a megváltás nagy művét is.)

Az ünneplés azonban nemcsak arra való, hogy eszmélődjünk az eddig végzett tevékenységünket vizsgálva, hanem arra is, hogy fölkészüljünk, erőt gyűjtsünk a jövő tennivalóira.

„Egymás hite által épülve” (2.)

Mielőtt tovább folytatnánk delegációnk gazdag programjának ismertetését és a két csoport látogatásairól részletesen beszámolnánk, hadd térjünk vissza arra az ünnepélyes alkalomra, amely szinte meghatározta kétételes látogatásunk jellegét.

Arra az ünnepi istentiszteletre gondolok, amely március 24-én, csütörtök este volt a moszkvai baptista templomban. A gyülekezet tagjai nagy érdeklődéssel várták ezt az ünnepi alkalmat, amelyet egyrészt az Európai Baptista Szövetség elnöksége, másrészt a magyar egyházi delegáció tiszteletére rendeztek.

Ezen az estén a magyar delegáció nevében Palotay Sándor elnök köszöntötte az ünnepi gyülekezetet. Üdvözlő beszédében különösen három tényt emelt ki, amely látogatásunkat és kapcsolatunkat jellemzi. A három fő gondolat témája ez:

- Egy Atyának gyermekei vagyunk s a Jézus Krisztus által testvérek. Ez valóban összeköt bennünket.
- Azonos társadalmi rendben élünk és építjük a szocializmust, mint az egyetemes emberiség bázisát a béke és az igazságosság útján.
- Az előttünk levő közös feladatokért együtt akarunk munkálkodni, Isten dicsőségére és az emberiség javára. Ebbe illesztjük be az Európai Baptista Szövetség programját is, amelyből mi is kivesszük részülnket.

A gyülekezet nagy örömmel vette a magyar delegáció nevében elmondott testvéri köszöntést, amely ismét megerősítette célunkat, a testvéri kapcsolat-ápolását.

Delegációnk szovjetunióbeli látogatásának kiemelkedő alkalmak voltak azok a testvéri találkozások, amikor nagyon hasznos beszélgetéseket folytattunk, amelyek a kapcsolatokat megerősítették nagymértékben elősegítették.

A teljes delegáció moszkvai program-

jából külön ki kell emelnünk a szovjetunióbeli Keresztyén Baptista Össz-szövetség Elnökségével március 29-én folytatott tanácskozást, amelyen az egyházaink munkájáról adott kölcsönös tájékoztatás, valamint teológiai és társadalmi kérdésekről kifejtett álláspontunk nyomán, erőteljes hangsúlyt kapott a Szabadegyházak Tanácsa taggyűléseinek és a szovjetunióbeli Keresztyén Baptista Össz-Szövetség közös célkitűzéseiben történő további szoros együtt-munkálkodás szükségessége.

A delegáció második csoportja (Deak József, Mészáros Kálmán és Nagy József) március 28-án délelőtt a moszkvai nagy gyülekezettel találkozott, s mindhárman igehirdetéssel szolgáltak. Ez a vasárnapi, ünnepi, testvéri találkozó

Ürvacsorai istentisztelet az odesszai gyülekezetben

Munka vár reánk. Mind földi, mind mennyei hazánk igényli fáradozásunkat. A földi azért, hogy épüljön, szé-püljön az ország, amely így is szívünk-höz nőtt, ahogy van, de éppen ezért szeretnénk, ha még becsesebb, még jobb hírű lenne, mint ahogy már eddig is az volt.

E téren nincs szükség arra, hogy hosszas töprengéssel mi állapítsuk meg, mit is kellene tennünk. Ma már mindenki előtt ismeretesek azok a célok, amelyeket a most megkezdett ötödik ötéves terv magában foglal. Vállaljuk ezeket, fáradozzunk ezekért becsülettel és hűséggel, s akkor embertársaink előtt jó hírűvé tesszük a hívó nevet!

A mennyei hazáért, az Isten Országáért fáradozva tegyük azt, amit az Ige elénk tár! Tegyük ezt úgy, ahogy az örökérvényű és általános célokat egyházi életünk most kezdődő négyéves időszakában az Országos Választó Kö-gyűlés tanácskozásai, határozatai jegyében alkalmazzunk kell! Várnak reánk a missziói- és a szeretetszolgálat szép feladatai. Ne hagyjuk másoknak e munkák végzésének örömét, s ne mondjunk le könnyelmű Ézsau módjára a hűséges küzdőknek ígért mennyei jutalomról!

Az ünnep elmúlik, de tanulságait vigyünk útravalóul magunkkal a reánk következő napokban! Munkálkodjunk szorgalmasan, és magunk s mások munkájának jó eredménye érdekében fohászkodjunk az Úrhoz a zsoltáros szavával: „Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá...” (Zsolt 90:17.)

Győri Kornél

igen mély hatást gyakorolt, és további útunk állomásaihoz kiváló előkészítést jelentett.

E vasárnap délutánján a Moszkvától mintegy 100 kilométerre fekvő Klin városkába utaztunk, egy 150 fős gyülekezet meglátogatására. Velünk volt a gyülekezet lelkésze: Anatol Szokolov — aki az 1974-es magyar delegáció kísérője is volt —; mindhárman részt vettünk az igehirdetésben, majd az istentiszteletet követő szeretetvendégségen a gyülekezet presbiteriumával értékes véleménycserét folytattunk egyházaink munkájáról.

A delegáció e csoportja március 30—31-én Kijevben tett látogatást, ahol Duhoncsenkov ukrainai főpresbiter, valamint helyettese, V. Glukovszki lelkész

(Folytatás a 72. o. alon)

A munka terhe és öröme

A munka az egészséges ember létezési módja. Válságba kerül az ember, az osztály, a társadalom, amely nem dolgozik, nem tartozik életformájához a munka. A munkának meghatározó szerepe van az ember kialakulásában, és fennmaradásában is.

S bár az ember munkára teremtett és ez alapvető társadalmi tény is, annál megdöbbentőbb, amikor ezt halljuk: unatkozom. Ezek az unatkozó emberek leginkább az alkoholisták soraiból kerülnek ki. Igaz ez a megállapítás fordítva is: az unatkozó ember leginkább alkoholista is. Többször hallottam ilyen megjegyzést: „Nem tudok mit kezdeni magammal, teljesen céltalanul élek. De szerencsére mindig ott volt a pohár, s benne a kellemesen zsidbasztó, mindent feledtető alkohol... Ha dolgoztam is egy keveset, munka után semmi elfoglaltságot nem kerestem, egyedül éreztem magam. Lassan az italbolt állandó vendége lettem. Közéjük tartozónak éreztem magam. Rászoktam az italra. Rengeteg szabadidőm volt... Voltam elvonókúrán is, ott azonban csak gyógyszert adtak, de tanácsot arra nézve, hogy a szabadidőmet hogy töltssem el — nem...” „Unatkozom — mondta egy másik férfi — s három évvel ezelőtt kerültem az alkoholisták „utolsó állomására” s azóta nem unatkozom, mert kedvem szerint dolgozom és szabad időm meghatározott program szerint töltöm...”

Az idült alkoholisták nem tudnak státust változtatni, mert minduntalan elfogja őket az unalom, azután ki tehet róla, hogy előkerül a pohár. Mások az életforma egyhangúságára panaszkodnak. A túl hosszúra nyúlt téttlenség is káros hatású. Az agy rendszeres foglalkoztatása ugyanolyan fontos, mint izmainké. A zilált családi élet, rossz anyagi helyzet, durvaságok, megdöbbentően gyakran írhatók az alkohol rővására. Nálunk az alkoholizmus elleni harc célja világos, módszerei is lényegében jók, de mert e kóros társadalmi jelenség egyre terjed, indokolt az ellene való társadalmi összefogás kiszélesítése és szervezettebbé tétele.

Volt olyan idő is, amikor még nem fájt az unalom? Lehetséges. De az is lehet, hogy régen rosszul osztották be az emberek az idejüket, s ezért nem tudtak valójában unatkozni. Mert amíg idegeskedtek, rohanguáltak, addig nem értek rá unatkozni. Csak mikor már nem kellett idegeskedni, rohanguálni. Később amikor azután jobb időbeosztással éltek, amikor már az idegeskedés közben is tudtak unatkozni, kiderült, hogy az unalom nem fényűzés. Köznapi, unalmas dolog. Sőt kínzóan lassított fordulatszám. Alkoholistának tehát nem születik senki. Számos okból válhatnak egyesek azzá, de mindegyik életében számos alkalom volna a megállásra is... Az unatkozó emberek közül tehát nem mindig lesz alkoholista, de az egyedüllét és az énközpontúság általában a pohárhoz vezet.

A probléma megoldása a munka. A munka végzése több szempontból szükséges. Az, aki a munkát végzi, kedvet kap tőle. Az idejében kiérdemelt elismerés, tanács, kijavítás segít, szárnyakat ad. Csodálatos érzés, amikor felfedezzük magunkban az alkotásnak eddig ismeretlen vágyát. Ilyenkor az ember rájön arra, hogy számára az alkotó munka örömet okoz, s ha másért nem — ezért nem iszik... Pszichológusok megállapítása szerint mindegy, hogy az ember mit dolgozik, parkot ás vagy oszlopot farag, a lényeg az, hogy látni lehessen rajta a munka adta örömet. Tehát arról van szó, hogy kössük le magunkat valamivel. A napi kötelező munka után is találjunk valami elfoglaltságot, legyen az bármi, a lényeg, hogy minden esetben céltudatos legyen. A „jó” és a „rossz” véglelei között csak így lehet megtalálni a visszafelé vezető utat. Csak a munkával szerzett sikerélmények, közös tevékenységek vállalásával lehet életünk olyan, amilyennek valójában szeretnénk.

Idegeskedő, nyugtalan embernek mindig gyógyszer a munkájába való elmélyedés. Aki hűségesen végzi a dolgát, az sok mindenre nem ér rá. Már arra sem ér rá, hogy kétségkedjen, okoskodjon, felette bölcselkedjék. A költő szavait idézve: „Munkásság az élet sója...” nem is annyira arról van szó, hogy végezzük el a munkánkat, hanem arról, hogy örömmel végezzük el. Hiszen a munkának nemcsak terhe van, hanem gyönyörűsége is! A hívó ember azért is tekinti a munkát ilyen feladatnak, mert jól tudja, hogy felelősséggel tartozik Istennek. Azért lelkiismeretes a munkájában is, a felelősséggben is, mert jól tudja, hogy az ő Ura, aki a munkával megbízta, olyan, akit nem lehet kijátszani, félrevezetni, mivel bár ugyan ő láthatatlan, de mindent tud és mindent lát. Tudja, hogy keresztyéni munkájának is ugyanez az alaptörvénye.

Cserhalmi Imre

Szeretet és igazságosság

A KBK felhívása a világ valamennyi egyházához

„Mi, akik sok nemzetből és országból gyűltünk egybe, nagyra értékeljük számos kormányának és az Egyesült Nemzetek Szervezetének a leszerelésért érzett felelősségét. Mi, akik hiszünk Istenben és Jézus Krisztusban, osztozunk ebben a felelősséggben és ezennel szeretnénk kifejezni álláspontunkat.

Hisszük és sürgetjük, hogy minden meglevő nukleáris fegyvert meg kell semmisíteni és többé nem szabad gyártani.

Hisszük és sürgetjük, hogy minden biológiai és vegyi fegyvert meg kell semmisíteni és többé nem szabad gyártani.

Hisszük és sürgetjük, hogy a nemzeteknek az ENSZ védnöksége melletti szerződéssel meg kell egyezniük abban, hogy nem terveznek és nem állítanak elö újabb tömegpusztító fegyvereket.

Elismeréssel adózunk az Egyesült Államoknak és a Szovjetunióknak a fegyverkezési korlátozások ügyében (SALT) tartott eddigi tárgyalásokért, de sajnáljuk, hogy ezek csak lassan eredményezik a fegyverek korlátozását, csökkentését és megsemmisítését.

Támogatjuk a kölcsönös csapat- és fegyvercsökkentést Európában, mint első lépést afelé, hogy visszavonjanak minden idegen területen állomásozó hadsereget.

Aggodalommal szemléljük a nemzetközi fegyverkereskedelem növekedését és felszólítjuk az ENSZ Biztonsági Tanácsát, hogy vitassa meg a világ békéjét fenyegető eme kérdést.

Elismeréssel adózunk Mexikónak és a Szovjetunióknak azért az ENSZ-ben tett javaslatukért, hogy a nagyhatalmak 10%-kal csökkentsék fegyverkezési költségvetésüket és az így megtakarított összegeket bocsássák a fejlődő országok rendelkezésére. A fegyverekre jelenleg elpazarolt százbilliókkal legalább 40 fejlődő országot lehetne egy éven át eleget érő élelemmel, műtrágyával és energiával ellátni.

Továbbra is támogatjuk egy műtrágya világalap létesítését és reméljük, hogy a májusban ülésező kereskedelmi és fejlesztési világkonferencia hangsúlyozni fogja ennek értékét és bátorítja majd a kormányokat, hogy fegyverkezési kiadásait egy napi összegért bocsássák ennek az alapnak a rendelkezésére.

Tudomást szerezve egy ENSZ kiadványban arról, hogy a világ tudósainak és technikusainak fele (400 000 személy) a meglevő fegyverek tökéletesítésén és új fegyverek kidolgozásán fáradozik,

felszólítjuk a világ egyetemeit, hogy tantervükbe a béke és háború kérdéséről tanfolyamokat iktassanak be, különös tekintettel a leszerelésre.

Örömmel üdvözljük és őszintén támogatjuk az EVT nairobi nagygyűlésén a leszerelésről elfogadott jó határozatot: „A keresztyéneknek ellent kell állniuk annak a kísértésnek, hogy belenyugodjanak a tehetetlenség vagy biztonság hamis érzetébe. Az egyházaknak hangsúlyozniuk kellene készségüket arra, hogy a fegyverek védelme nélkül éljenek és jelentős kezdeményezést kellene tenniük az eredményes leszerelés sürgetésével. Az egyházaknak, az egyes keresztyéneknek és a nagyközönség tagjainak minden országban rá kellene szorítaniuk kormányait arra, hogy a tömegpusztító fegyverekhez való folyamodás nélkül biztosítsák nemzeti biztonságukat.”

Nyomatékosan kérjük a világ valamennyi egyházát, hogy velünk együtt tartsák meg a leszerelési világnapot (június 17-én) és a leszerelési világhetet.

Nagy várakozással tekintünk az EVT Központi Bizottsága által a leszerelésről tartandó konzultáció elé. Addig is felelősnek érezzük magunkat azért, hogy a leszerelésről egyházi használatra nevelési programok készüljenek, hogy megvitassuk a Biblia és az egyház tanítását a békéről és a háborúról, hogy figyeljünk a történelmi békeegyházak bizonyosságtételére és hogy támogassuk egy leszerelési világkonferencia összehívását az ENSZ védnöksége mellett. A keresztyéneknek meg kell tanulniuk minden jóakarató emberrel együttműködni a leszerelés érdekében. Ezért igen fontos, hogy 1977-ben létrejőjön a Szovjetunióban a vallások béke-világkonferenciája.

Ezekben a napokban az emberiség apokaliptikus méretű fenyegetettségben él. A keresztyéneknek a Mikeás 4:3-ban és az Ésaías 2:4-ben kell meglátniuk Istennek évszázadunk számára szóló ígétjét. Azok, akik Istenbe vetik bizalmukat, különös felelősséggel tartoznak azért, hogy ezt a bizalmat azzal is megmutassák, hogy a szeretet és az igazságosság cselekedeteit elébe helyezik a fegyverkezési programoknak. A Hegyi Beszédben Jézus az erkölcsiség és a szeretet legmagasabb szintjére hívta tanítványait és a népeket. Mind az evangélium, mind az atomfegyvereknek az egész világot pusztulással fenyegető veszélye bátor. egyoldalú leszerelési kezdeményezésekre kellene készítenie a felfegyverzett nemzeteket.”

Példa nélkül álló jelenet

„Múlt évi december 14-én a vatikáni Sixtus kápolnában olyan jelenet játszódott le, amilyenre az egyháztörténetben nem volt példa.

VI. Pál pápa öszentsége Szt. Liturgiát celebrált, melynek során megemlékezés történt arról, hogy Róma és Konstantinápoly tíz évvel ezelőtt oldotta fel kölcsönösen a köztük 1054 óta fennálló anathémát. Jelen volt a Liturgián a konstantinápolyi patriarcha küldöttként Meliton chalkidóni metropolita is, aki az istentisztelet után beszédben üdvözölte VI. Pál pápát. A római egyházfő szintén mondott üdvözlő beszédet, majd felolvasásra került I. Dimitriosz öszentsége, Konstantinápoly egyetemes patriarchájának a pápához intézett, rendkívül testvéri hangvételű levele.

A kápolnából való távozás előtt VI. Pál pápa Meliton metropolitához ment, letérdelt előtte és megcsókolta a lábát. A megdöbbent görög orthodox főpap vissza akarta tartani a pápát a gesztustól, de aztán engedett a meghatódottságának, és ráhagyta. Mihelyt a pápa felállt, a metropolita ugyanezt a gesztust akarta megismételni a pápával szemben, de a pápa visszatartotta és kezét nyújtotta neki. A jelenlevők viharos tapsal köszöntötték a történelemben példa nélkül álló jelenetet.”

(Egyházi Krónika, 1976. jan.-febr.)

Jubileum Rákoshgyen

A rákoshegyi gyülekezet szeptember 2-án hálaadó istentiszteletet tartott a gyülekezet hetvenéves megalakulásának és az imaház ötvenéves fennállásának alkalmából. E kettős évfordulót ünnepelte a gondozottakkal jelenleg kb. száz tagot számláló gyülekezet.

A hálaadó istentisztelet alkalmával zsúfolásig megtelt az imaház a közeli gyülekezetek és látogatók seregével, akik előtt Révész László alelnök testvér, a szomszédos pestlőrinci gyülekezet lelkipásztora hirdette az ígét 2 Mózes

Kommentár nélkül:

AZ ÁRULÁS „BACILUSAI”

„Judas — a Biblia szerint — harminc ezüstréngért csókkal árulta el tanítómesterét, Jézust. Nemrég hallottam, hogy egy bukott diák — fogadásból! — egy huszasért ököllel ütötte le volt tanárát.

Amióta az ember önmagára eszmélt és közösségben él, azóta harcol az árulók ellen, de nem tud tőlük megszabadulni. Nincs olyan közösség, amelyben ne akadna legalább egy judás, aki kész harminc ezüstpénzért önző érdekből, hízelt csókokkal elárulni társait.

Az emberiség történetét szinte átszövik az árulók fondorlatai. Forradalmárok százai, ezrei kerültek börtönbe, akasztófára, vagy a kivégzőosztagok puskacsővei elé, az árulók miatt. Még ma is tömegével „feszítik keresztre” a modern „krisztusokat” szerte a világon, mert az áruló „csókok” mindennél biztosabban vezetnek nyomra a rendőrkopókat.

Sajnos, egyelőre a szocialista társadalom sem tudott megszabadulni az árulóktól. Hiába ítélik el az árulást emberformáló intézményeink, hiába büntetik az árulókat szigorú törvényeink, mindig, mindenütt akadnak emberek, akik nem utálják az árulásért járó hamis pénzeket és a kétes jutalmakat.

Az a legszomorúbb, hogy a judáspénz néha még azokat is megszédíti, akik korábban példamutató harcosai voltak az árulók ellen vívott küzdelemnek. Mindig megdöbbenek, ha hírt hallok köztisztvisletben álló vezetőkről, akik pár ezer forintért hajlandók eladni becsületüket, akik hazugsággal, lopással, csalással, a nép államának becsapásával próbálják gyarapítani vagyonukat.

Mi teszi az embert árulóvá?

Csak a pénz? Vagy a gyűlölet? A hatalomvágy? Vagy az aljasság? Az em-

beri hitványság? Vagy minden emberben él az árulás ördöge, csak az erősek tudnak neki ellenállni?

Nem tudom, nem értem, miért gyözedelmeskedik ma is oly gyakran a judási aljasság az emberi hűségén!

Előfordult már nemegyszer, hogy felelős munkakörben, bizalmas beosztásban dolgozó emberek disszidáltak, „menedékjogot” kértek más országban, és a menedékjogért cserébe felajánlották bizalmas értesítéseiket. Csak később döbbsentek rá, hogy az árulók — a titkaik eladása után — a befogadó államban is elvesztik becsületüket.

Sokan a tudásukat — a nép pénzén szerzett diplomájukat — csempézik külföldre. Idegenben próbálnak maguknak vagyont kovácsolni az agyuk kincsében rejlő magyar forintokért. Gondolkodás nélkül adják el egy tál lencsért népüket, magyarságukat. Mit számít nekik a hazafiság, a nemzeti becsület!? Csak a családás döbbsenti rá őket, hogy jobb volt itthon egy tál krumpli, mint odakint a lencse.

Mások itthon, a börtönben ismerik fel a régi igazságot, hogy a judáspénzen vásárolt villa előbb összeomlik, mint a tisztességes, becsületes munkával felépített kunyhó. A hazugságot nem lehet betonba ágyazni! Minden család ingoványra épül! A nép vagyonát dézsmáló judások éppúgy elcsúszhatnak egy banánhéjon, mint a tyúktolvajok. Bárhogy virít is valakinek a feje körül a babérokoszorú, a kétes érdemek hamar elkopnak, a hamis babérok gyorsan elhervadnak.

Végül is az áruló jutalma a megvétel...”

(Részlet: Gerencséri Jenő írásából; megjelent a KÉPES ÚJSÁG 1976. március 20-i számában.)

15:1-2, és 20-27. versei alapján. Az igéből hangsúlyozta, hogy mint Izrael népe egykor, úgy most az Úr gyülekezete megpihenve ünnepel Élim pálmái alatt és hálaadással emlékezik Isten vezetéséről és az eddig megtett útról.

Az igeszolgálat után Marsal János, a gyülekezet lelkipásztora ismertette a gyülekezet hetvenéves történetét, valamint a hetven év alatt szolgáló lelkipásztorok nevét, akik a gyülekezet gondozásában fáradoztak, a következő sorrendben: Udvarnoki András, Kiss Gábor, Szabó András, Fodor Lajos, Bán Gábor, Baranyay Mihály, Cseri Kálmán, Kalkó József és Szebeni Olivér testvérek. Majd megemlítette a gyülekezet előjáróinak nevét is, akik segítettek hordozni a gyülekezeti munka terheit.

Az áldásokban gazdag szolgálatokat széppé tette a gyülekezet ének- és zenekara, valamint az ifjúság alkalmi szolgálata. Jézus Krisztust dicsőítették az eddig megtett útért.

K. N.

Hibaigazítás

Lapunk ápr. 18-i számában „Az új Biblia margójára” c. cikkben a 2. bekezdés 16. sorában kezdődő mondat helyesen így hangzik: „A Károlyi Biblia ugyanis a görög szövegben szereplő prepozíció (KHORISZ = nélkül) helyett, az egyes kéziratokban valóban előforduló ból-ból jelentésű prepozíciót (EK) fordítja.”

A 6. bekezdés 7. sorában kezdődő mondat helyesen: „Amennyiben Jézus a PNEUMÁT itt valóban csak a lelkiekre való utalás céljából használja, a fordítás jó. Akkor azonban, ha a Szentlélekre gondol. egészen más, sokkal gazdagabb a szöveg értelme.”

AKIK ELMENTEK

PESTERZSÉBET: Tukacs Sándor testvér földi maradványait 1976. február 9-én kísértük a temetőkertbe. Elhunyt testvérünk 81 évet élt.